

Alina Bâltac

CONSTANTIN BRÂNCUȘI , ȘI COLOANA DIN VĂZDUH

Motanul Oscar și genialii săi prieteni

Ilustrații de Alexandra Goldillo

corintjunior

— Ascultă, Erik, am îndrăznit să îi zic prietenului meu, care, între timp, se așezase într-un colț, pe podea, și aranja piesele pentru o partidă de șah cu Polar. Ce e cu Costică ăsta? Doar nu se referă la mine, nu? Știu, mi-ai zis că Brâncuși e cam fistichiu, dar... Sau poate e doar uituc și nu mai știe că mă cheamă Oscar?

— Cred că tocmai ai devenit unul dintre preferații Bătrânului.

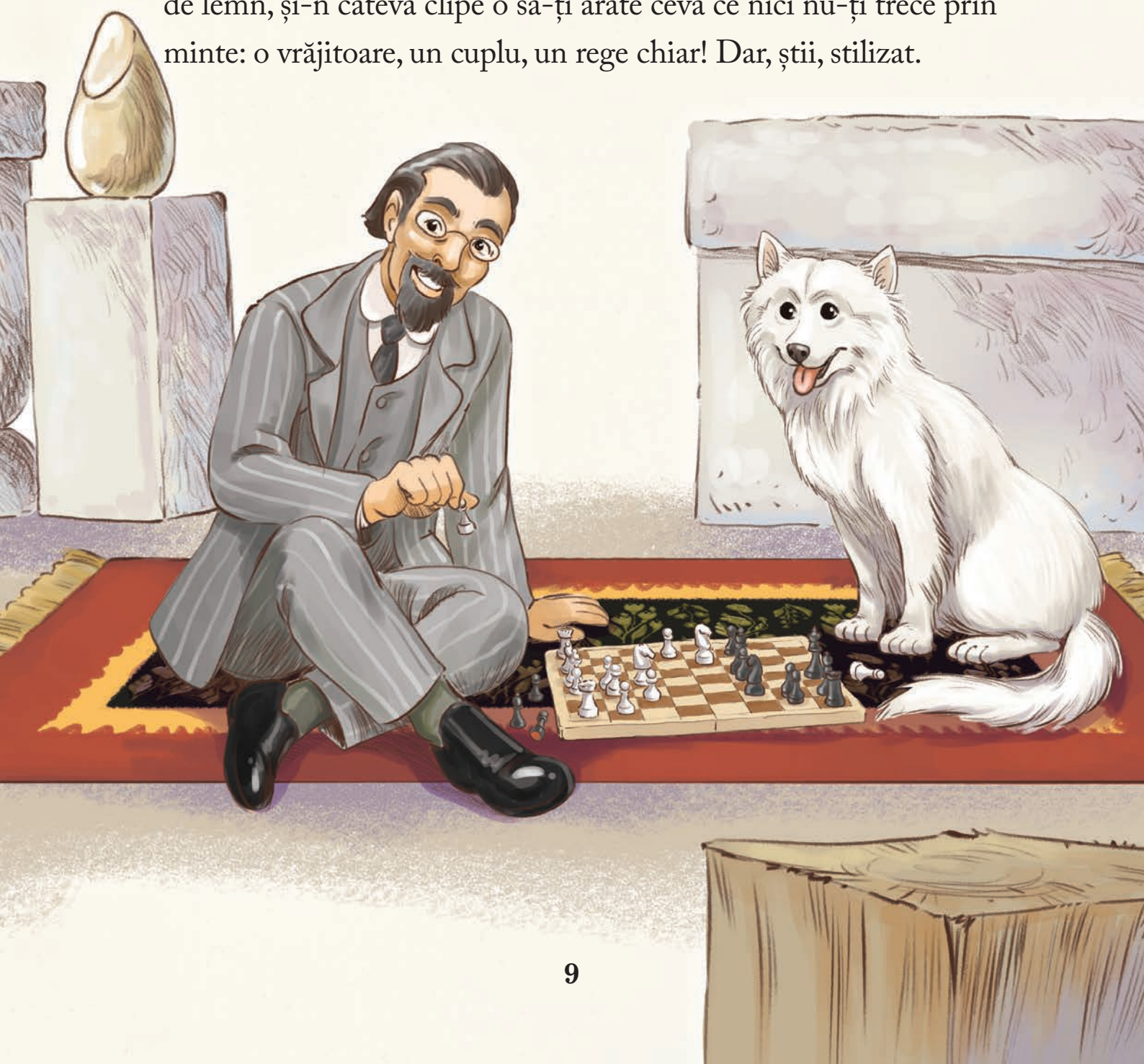
— Ce tot spui acolo? Nu pricep nimic!

— Costică... e porecla pe care se pare că tocmai ai căpătat-o. Ești foarte norocos! Dacă te place, Brâncuși îți dă o poreclă.

Eu sunt Socrate, după marele filozof. Tu ești Costică. Lui Brâncuși îi plac porecelele, dar și nouă, prietenilor lui apropiați, ne plac, așa că îi spunem Bătrânul, Moșul, ba chiar și Dumnezeu. — Dumnezeu? am întrebat în timp ce priveam la bărbatul ciudat de la măsuță, care continua să sculpteze, pierdut printre gândurile și visurile lui.

— Da, pentru că pare să poată face din nimic o lume. Dă-i o bucată de lemn, și-n câteva clipe o să-ți arate ceva ce nici nu-ți trece prin minte: o vrăjitoare, un cuplu, un rege chiar! Dar, știi, stilizat.

— Stilizat?

— Da, privește în jur, la operele din atelier! Totul e simplificat, dezbrăcat de ornamente inutile ori cine știe ce detalii. Vezi tu, Bătrânul încearcă să surprindă esența. Acolo, în dreapta, nu e o bucată oarecare de piatră tăiată pe din două. Sunt un bărbat și o femeie îmbrățișați.

— Un sărut, vrei să spui?

— Exact, un sărut.

— Și aceea? Seamănă cu o pană. Asta înseamnă că, de fapt, e o...

— O pasăre în văzduh! a venit completarea. Da, prietene, am căutat să surprind ceea ce o definește, mi-a explicat Brâncuși, care se ridicase între timp de la măsuță și se apropiase de noi. Și care e esența păsării? Ce o face pe ea deosebită?

— Zborul? am îndrăznit.

— Exact, zborul! Vezi, eu nu sculptez păsări cu pene, cioc și gheare, eu sculptez zboruri. Din lemn, din piatră, din bronz. Și cu cât e mai greu materialul, cu atât e mai dificil, pentru că vreau să redau ideea de diafan.

Înțelegi, Costică?

Oarecum, mi-am spus în sinea mea, dar am încuviințat politicos.

— Știi ce-i asta? m-a întrebat, arătându-mi un soi de arc de triumf din piatră nu mai mare decât o cutie de pantofi.

— Hm... N-am idee! Un pui de poartă?

— Ha, ha! a râs, amuzat, Constantin. Ai luat-o pe urmele sărmanului Satie! Va fi o poartă, da, *Poarta sărutului*, m-a lămurit artistul.

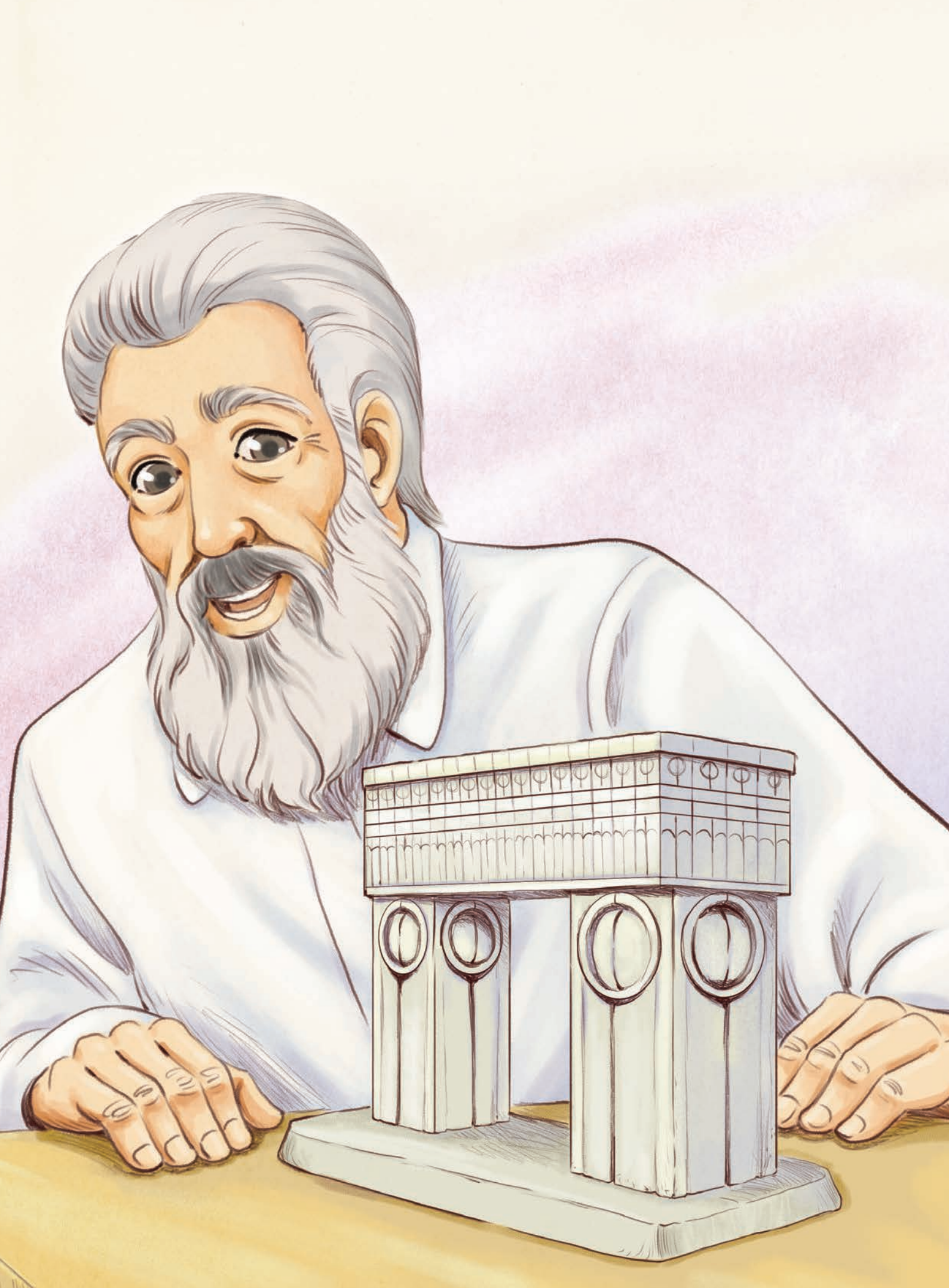
— Oh, da, observ simbolul, am zis bucuros. Îi văd pe cei doi îndrăgostiți.

— Poarta de la Târgu Jiu va fi impresionantă.

Va fi realizată din piatră și instalată la intrarea în parcul orașului. Va avea cam 5 metri înălțime și 6 metri lungime. Ce-ți arăt eu acum e doar un model.

— Oh! am mieunat, impresionat.

— Dar stai să auzi despre piesa de rezistență a ansamblului!
Mai ții minte ziua când ai venit la atelier cu Satie și am lucrat
împreună cu fierăstrăul?

— Cum aș putea uita? Nici biata mea coadă n-a uitat,
căci de atunci e un pic strâmbă și începe să mă doară
de cum se face frig. Țin minte că am tăiat împreună
un fel de romburi sau cam așa ceva...

— Mărgele. Eu le spun mărgele. Așezate unele peste altele,
vor alcătui *Coloana recunoștinței fără sfârșit*, căci trebuie
să le purtăm recunoștință fără sfârșit, infinită, adică, celor
care și-au dat viața pentru patrie. În atelier ne-am jucat
cu un model din lemn, însă la Târgu Jiu, coloana mea
va fi din metal și va avea aproape 30 de metri înălțime.

— Va zgâria cerul! am exclamat.

— Îmi place să cred că îl va sprijini! m-a corectat.

